

Proklamation.

»Ett betydligt antal krigsmän hafva gripit till vapen för att nalkas hufvudstaden och återgifva fred åt vårt gemensamma, nu olyckliga, styckade, döende fädernesland.

När hvarenda medborgare inser, att våra afsigter äro förenliga med hvad samvetet och äran bjuda i hvarje dygdigt bröst, kunna vi ej misstaga oss i den fasta öfvertygelse, att vårt oförfärade nit skall understödjas och gillas af hvarenda man, som älskar svenska fosterbygden, af alla våra vapenbröder ej mindre än af våra obeväpnade medborgare.

Hvilka äro då våra afsigter? Vi hafva räckt hvarandra handen uppå, att rikets fäder och lagstiftare skola ega frihet, under våra vapens beskydd, att sammanträda, för att öfverlägga och besluta öfver det lidande och eljest snart förstörda fäderneslandets angelägenheter. Vi hafva räckt hvarandra handen uppå, att för deras fötter nedlägga de vapen, hvilka vi för deras frihet tillgripit; oförfärade krigsmäns sammanhållna svärd skola sedan omkring svenska lagstiftares öfverläggningsrum bilda en skyddsmur, som ingen våldsmakt förmår bryta.

Vi hafva räckt hvarandra handen uppå, att död och förstörelse skola träffa hvar och en, som ännu vill förlänga Sveriges lidande, vare sig utländsk makt eller inländsk våldsverkare. Sveriges tyska länder äro öfverlemnade till fienden; Finland, denna fosterbygd för det tappreste, ädlaste folk, är af fienden inkräktadt. Vi hafva räckt hvarandra handen uppå, att ej en aln mer af svenska fosterjorden skall öfverlemnas i fiendens hand.

Sveriges bergverk och handel ligga öde; Sveriges ungdom är ryckt från jordbruket för att naken och vanvårdad blifva ett rof för sjukdomar och döden; jordbrukarens bördor och besvär äro sådana, att han med allt sitt tålamod ej längre förmår bära dem; utsugande skatter äro utan skönsamhet utfordrade; vanmakten, eländet, förstörelsen gripa omkring sig på ett förfärande sätt med hvarje dag; vi hafva räckt hvarandra handen uppå, att landets fäder och vise skola äga frihet, att återföra sällhet, välmåga och laglighet i fosterbygden.

Mätte de högre och lägre stånden, likasom vi, modigt och förtroligt räcka hvarandra handen, att fäderneslandet skall frälsas! Deras enighet är rikets styrka, deras oenighet är förtryckarens framgång. .

Mätte Sveriges fäder och vise snart erbjuda fred och förtrolighet åt Sveriges grannar; men mätte denna erbjudning vara åtföljd af den försäkran, att hvarje svensk heldre ligger begrafven under svenska jorden, än han ser sitt fäderneslands sjelfständighet rubbad eller upplöst.

Vår bundsförvärdt England skall veta värdera ett folk, som bryter sina bojor och rotfäster lagbunden frihet inom sitt sköte. Frankrike och alla århundradens Hjelte skall högakta ett folk, som jemnlignar henne i bedrifter och krigsära. Rysslands och Danmarks regenter, oupphörligt syftande på sina nationers upplysning och ekonomiska omskapning, skola ej ofreda ett folk, som har samma syftsmål. När allt personligt agg undanrödjes, återstår blott gemensam högaktning, gemensamma fördelar, gemensam föresats att lefva eller dö sjelfständiga folkslag.

Vi hafva med bedröfvelse sett, Sveriges tillgångar utspridda, försvagade, bortslösade öfver landets vidsträckta gränсор, utan ändamål, utan plan, utan allt syftande till redbar nytta, utan framgång på någon enda punkt.

Mätte Sveriges sista, ännu återstående krafter ej af oförståndet missledas till ogagn eller verklig skada, i fall fäderneslandet påkallar dessa krafter användande.

Dessa äro våra önsknningar för fosterbygden, vi skola med glädje och tillfredsställelse offra lif och välfärd för deras uppfyllande.

Stor och ljuf blir för Sverige den högtidsdag, då hvarje svensk man med bibehållen ära och sjelfständighet återvänder till sitt fredliga yrke, till ny välmåga och till sällheten inom sitt eget hus.

Försvaret på en af rikets gränсор är för en kort tid försvagadt genom vårt aftågande, men om fienden deraf, mot all sannolikhet och gifna löften, begagnar sig, skall han vid vår hastiga återkomst snart af blodiga förluster få erfara skillnaden på ett krig, som föres af personligt hat emellan styresmän, och ett, som härleder sig från trolöst bruten grannsämja emellan sjelfva folkslagen.

Vi räkna med full tillförsigt på hvarje militärisk befälhafvares nit att med oss medverka, att med ljungeldens hastighet och styrka möta inländske våldsvärkare och utländske fiender.

Vi våga slutligen yttra den önskan till våra älskade landsmän och medbröder af alla stånd, att den nyss påbudna allmänna krigsgården ej må utgöras, förrän rikets ständer yttrat sig öfver dess behörighet.»

Befälet öfver de i Wermland förlagde trupper.